

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **M. Z.**, zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín 3, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje,** se sídlem Závodní 353/88, 360 06 Karlovy Vary, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2015, č. j. 840/DS/15-3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 8. 2016, č. j. 57 A 85/2015 - 96,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Předcházející řízení

[1] Městský úřad Sokolov (dále jen „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 23. 1. 2015, č. j. OD-4299-2/96852/2014/VV, zamítl podle ustanovení § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), námitky žalobce proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče, které žalobce podal proti všem záznamům bodů, zejména proti záznamu, kterým bylo dosaženo 12 bodů. Odvolání žalobce zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 4. 2015, č. j. 840/DS/15-3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

[2] Oba správní orgány shledaly, že dostatečným a způsobilým podkladem pro záznam bodů byla v konkrétních pěti případech oznámení o uložení pokuty žalobci v blokovém řízení, neboť tato oznámení obsahovala dostatečné množství konkrétních údajů (identifikaci řidiče, včetně data a místa narození, místo trvalého pobytu, místo a čas spáchání přestupku, včetně popisu skutku a jeho právní kvalifikace, identifikaci vozidla, které řidič řídil, čísla pokutových bloků, kterými byly tyto pokuty uloženy). Obranu žalobce vznesenou obecně proti „veškerým záznamům, především tomu, jímž bylo dosaženo 12 ti bodů", která byla na výzvu městského úřadu doplněna toliko tvrzením, že „přestupky nespáchal a domnívá se, že je spáchat nemohl, neboť vždy byl na jiném místě" s návrhem na svědeckou výpověď přítele, správní orgány vyhodnotily jako námitku nezpůsobilou zpochybnit údaje v oznámeních a založit správnímu orgánu povinnost doplnit dokazování o pokutové bloky, jak žalobce navrhoval. Městský úřad s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 19/2011, obdobně i žalovaný dospěli k závěru, že uvedená povinnost nestíhá správní orgány vždy, při jakémkoli zpochybnění údajů uvedených v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, ale je třeba lišit případy, kdy řidič pouze uvede, že přestupek nespáchal, aniž by uvedl konkrétní skutečnosti a případy, kdy řidič své tvrzení konkretizuje či podloží navrženými důkazy. Protože žalobce druhým z naznačených způsobů nepostupoval, ke zpochybnění obsahu oznámení o projednání přestupku v blokovém řízení nedošlo. Žalovaný se proto nezabýval obsáhlou odvolací námitkou, poukazující na nesprávnost zápisu údajů v pokutových blocích v jiných případech, ani rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, připojenému k odvolání (z nějž plyne, že pokutové bloky byly doplněny do spisu a byly hodnoceny některé náležitosti v nich jako nedostatečné), a to proto, že v daném případě pokutové bloky podkladem pro vydání rozhodnutí nebyly a námitky tak nesouvisí s podstatou projednávané věci.

[3] Následně podanou žalobu Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud") zamítl rozsudkem ze dne 30. 8. 2016, č. j. 57 A 85/2015 - 96 (dále jen „napadený rozsudek"). Předně soud uvedl, že podané „*žalobě chybí jakákoli vazba na projednávaný případ. Žalobce jednotlivé žalobní body pojal zcela nekonkrétně a jím tvrzená pochybení správních orgánů žádným způsobem neztotožnil s právě projednávanou věcí*". Proto své rozhodnutí odůvodnil v míře konkrétnosti odpovídající žalobním bodům.

[4] Jestliže žalobce vytýkal žalovanému, že se nedostatečně zabýval předloženými důkazy a že nepostupoval v souladu s ustálenou rozhodovací praxí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, konstatoval krajský soud, že žalobcem obecně tvrzené skutečnosti „*neumožňují soudu vyjádřit se ke vznesené námitce, zda při rozhodování Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a žalovaného ve věcech shodných, či obdobných s věcí aktuálně projednávanou, byla respektována zásada individuálního posouzení každé věci a současně zásada legitimního očekávání. Krajský soud totiž nezná skutkové okolnosti případů rozhodovaných Krajským úřadem Moravskoslezského kraje a pouze z předložených kopií rozhodnutí není možné bez znalosti spisového materiálu posoudit, zda správní orgán v těchto případech postupoval v rozporu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu*". Stejně tak žalobce neupřesnil, s jakými konkrétními důkazy se žalovaný nevypořádal.

[5] Dále žalobce vymezil šest různých případů jiných přestupců, kdy jsou podklady pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče nezpůsobilé, avšak rovněž obecně a bez vazby na projednávaný případ. Uváděl tudíž námitky zcela obecného charakteru, aniž by upřesnil, které konkrétní náležitosti v konkrétním jeho případě konkrétního přestupku chybí. Kromě toho popisuje nezpůsobilost pokutových bloků pro záznam bodů, přestože správní orgány v daném případě z těchto podkladů vůbec nevycházely, když tyto nejsou dokonce ani obsaženy ve správním spisu. Stejně tak žalobcem předkládané pokutové bloky se žalobce netýkaly, předložil je pouze ilustrativně, ovšem bez jakékoliv konkretizace a vztahu k jeho věci.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl v záhlaví označený rozsudek krajského soudu, kterým byla jeho žaloba zamítnuta z výše nastíněných důvodů. Stěžovatel svou kasační stížnost opírá o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a navrhuje zdejšímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil.

[7] Stěžovatel připomněl, obdobně jako předtím v žalobě, že žalovaný jako odvolací orgán nerespektoval odvolací důvody, nezabýval se jednotlivými důkazními prostředky, které byly součástí spisového materiálu, a některé důkazy upřednostnil jednostranně v jeho neprospěch. Žalovaný ignoroval rozhodování jiných odvolacích správních orgánů ve věcech shodných, a významně tak narušil stěžovatelovu právní jistotu.

[8] Dále stěžovatel vytkl žalovanému, že se nezabýval předloženými důkazními prostředky a nevyhodnotil odlišnou rozhodovací praxi jiných správních orgánů projednávajících obdobné věci, přestože by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat ve shodě. Přílohou doplněného odvolání bylo i rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje vydané taktéž ve věci odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí je zřejmé, že lze posuzovat i jednotlivé podklady z hlediska jejich způsobilosti pro provedený záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Tento odvolací orgán se zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí v blokových řízeních a jednotlivá rozhodnutí po posouzení označil za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. I z dalších rozhodnutí tohoto odvolacího správního orgánu ve věcech shodných či obdobných vyplývá, že se ustáleně zabývá náležitostmi jednotlivých rozhodnutí, na jejichž základě jsou zaznamenávány body, přičemž obdobně postupuje i Městský úřad Písek jako prvoinstanční správní orgán.

[9] Ze zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, vyplývá zásada legitimního očekávání, podle níž by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Tato zásada se sice týká vždy jednoho konkrétního správního orgánu, ovšem stěžovatel se domnívá, že v případě orgánů veřejné moci, jakými jsou krajské úřady, kterých existuje na území České republiky pouze třináct, by měla i zde existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování věcí shodných či obdobných.

Pokud tedy jeden správní orgán rozhoduje výše popsaným způsobem, není vhodné, aby totožný správní orgán pouze s jinou místní působností rozhodoval a postupoval zcela odlišně. Tím by byla jednoznačně dotčena rovnost účastníků před zákonem, která je narušována pouze na základě místní příslušnosti k danému správnímu orgánu.

[10] Stěžovatel v žalobě rovněž namítal, že podklady, které správní orgány použily pro záznam bodů, byly nezpůsobilé k provedení záznamu v bodovém hodnocení řidiče.

[11] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení. Zároveň navrhl, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, čemuž Nejvyšší správní soud vyhověl usnesením ze dne 2. 11. 2016, č. j. 2 As 45/2016 - 39.

[12] Žalovaný v podání ze dne 24. 10. 2016 uvedl, že se ke kasační stížnosti nebude vyjadřovat, neboť z ní neplynou žádné nové skutečnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost **není** důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud na úvod připomíná, že jak plyne z jeho setrvalé judikatury (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70), řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. To nepochybně platí i o jednotlivých stížních bodech. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu.

[16] V nyní posuzované kasační stížnosti stěžovatel uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. K důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ovšem v kasační stížnosti absentuje tvrzení, jakou konkrétní právní otázku podle jeho názoru krajský soud posoudil nesprávně. S odůvodněním rozsudku krajského soudu ostatně vůbec stěžovatel nepolemizoval a zaměřil se pouze na polemiku s rozhodnutím žalovaného.

[17] I ve vztahu k rozhodnutí žalovaného rekapituloval některé důvody uplatněné předtím v žalobě, aniž by se jakkoli vyjádřil k tomu, jak tyto žalobní důvody posoudil krajský soud. Takové pojetí kasační stížnosti neodpovídá smyslu kasačního přezkumu, jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2016, č. j. 5 As 213/2015 - 38. V něm zdejší soud připomněl, že *„kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem*

proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Soudní ochrana veřejných subjektivních práv stěžovatelky byla poskytnuta již individuálním projednáním její věci krajským soudem. Důvody kasační stížnosti se proto musí odvíjet zejména od tvrzeného pochybení krajského soudu, který se měl vadným, resp. nezákonným způsobem vypořádat s žalobními námitkami směřujícími proti rozhodnutí žalovaného a jeho předsedy. Jinými slovy, stěžovatelka je povinna tvrdit některý z důvodů podle § 103 odst. 1 s. ř. s., které se týkají řízení vedeného krajským soudem anebo rozhodnutí krajského soudu, nikoliv samotného rozhodnutí žalovaného či jeho předsedy. Nelze pouze zopakovat žalobní námitky, resp. argumentaci uplatněnou před žalovaným (...)". Způsob, jakým kasační stížnost koncipoval stěžovatelův právní zástupce, tedy pouhá rekapitulace některých žalobních bodů, neodpovídá smyslu kasační stížnosti, ba neodpovídá ani smyslu povinného advokátního zastoupení v řízení o kasační stížnosti ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Neznemožňuje však Nejvyššímu správnímu soudu posouzení pohledem § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť rekapitulací obsaženou v části II. kasační stížnosti stěžovatel upřesňuje namítané *„vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit*".

[18] Tato stěžovatelova kasační námitka však není důvodná.

[19] Stěžovatel žalovanému předložil spolu s odvoláním rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, aby poukázal na to, jak ve věci rozhoduje tento správní orgán a že má žalovaný jeho rozhodovací praxi taktéž respektovat. Dovolával se jej jako věci obdobné, v níž na rozdíl od žalovaného byly doplněny do spisu pokutové bloky a následně hodnocena jejich způsobilost jako podkladu pro záznam bodů. Žalovaný však v nyní projednávané věci předestřel svůj právní názor na věc (viz shora bod [2]) a uvedl, že není kompetentní k posuzování rozhodnutí jiného odvolacího orgánu. Nejvyšší správní soud se proto zabýval hlavní kasační námitkou, dle které by měly správní orgány na stejném procesním stupni rozhodovat v obdobných věcech obdobným způsobem, přičemž žalovaný v této souvislosti porušil legitimní očekávání stěžovatele. Byť touto optikou krajský soud na žalobní námitky výslovně nenahlížel, lze z napadeného rozsudku seznat, že v posuzovaných otázkách neshledal správní praxi zakládající legitimní očekávání stěžovatele. To odpovídá i názoru Nejvyššího správního soudu.

[20] Nejvyšší správní soud trvá na relativní vázanosti správních orgánů dosavadní správní praxí. Neuplatňuje ji však absolutně, jak plyne z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, publ. pod č. 1915/2009 Sb. NSS: *„Správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Lze ji změnit, pokud je změna činěna do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je řádně odůvodněna závažnými okolnostmi.*"

[21] Stěžovatel ovšem neprokázal, že by žalovaný rozhodl v jeho věci v rozporu s takovou ustálenou, jednotnou a dlouhodobou činností orgánů veřejné správy, pouze

upozornil žalovaného na jedno rozhodnutí jiného odvolacího správního orgánu, před soudem se pak dovolával ještě dvou dalších rozhodnutí téhož odvolacího orgánu ze dne 22. 10. 2014 a ze dne 12. 11. 2014 a rozhodnutí jednoho prvostupňového správního orgánu, které podle stěžovatelova názoru přistupovaly k rozsahu posouzení podkladů z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče jinak než žalovaný. Stěžovatelem uváděná rozhodnutí jiných správních orgánů však neprokazují, že zde existuje správní praxe, jež by stěžovateli zakládala legitimní očekávání ve vztahu k nyní projednávanému případu. Mohla by prokazovat nanejvýš to, že v aplikaci rozhodných právních norem panuje mezi jednotlivými krajskými úřady, popř. orgány prvního stupně, nejednotnost, kterou je vhodné odstranit (k tomu srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017, č. j. 7 As 87/2017 - 39).

[22] K odstraňování nejednotnosti ve výkladu právních předpisů v oblasti správního práva je povolán především právě Nejvyšší správní soud. Ten už se ovšem k rozhodným otázkám vyjádřil. V rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, vymezil rozsah řízení o námitkách následujícím způsobem: *„Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).“* V pozdějším rozsudku ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011 - 103, pak doplnil: *„V námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů tak bude typicky možno uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů.“*

[23] Jelikož stěžovatel v průběhu správního řízení paušálně odmítl, že by přestupky, za které mu byl učiněn záznam bodů, spáchal, a zároveň požadoval po správních orgánech, aby si jako podklad pro rozhodnutí o námitkách opatřily samotné pokutové bloky prokazující spáchání předmětných přestupků a jejich projednání v blokovém řízení, lze stěžovatelův odkaz na praxi jiných úřadů chápat jako zdůraznění skutečnosti, že tyto úřady považovaly za potřebné posoudit námitky řidiče na podkladě pokutových bloků, nikoliv pouze na podkladě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, jak to učinil žalovaný. I k této otázce již ovšem existuje početná a ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu.

[24] Z rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, publ. Pod č. 2145/2010 Sb. NSS, plyne, že *„[o]známení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, jsou pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal, toto oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných“*. Nutno dodat, že v tomto citovaném případě stěžovatel v námitkách

konkrétně uvedl, kterých z přestupků, evidovaných na kartě řidiče si není vědom, konkrétně je označil datem, kdy k nim mělo dojít, u některých zpochybnil skutkový stav, u posledně uvedeného pak tvrdil, že se jej nedopustil; oznámení o tomto přestupku pak nebylo ani podkladem ve spise, jiné podklady pak byly vyhodnoceny jako nedostatečné.

[25] V dalších rozhodnutích (rozsudky ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011 – 74, ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 As 109/2016 - 32, či ze dne 23. 3. 2017, č. j. 8 As 186/2016 - 35) Nejvyšší správní soud upřesnil závěr rozsudku č. j. 5 As 39/2010 – 76 tak, že ke zpochybnění údajů v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení nemůže dojít (bez dalšího, automaticky) vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Správní orgán musí v takovém případě posuzovat jak kvalitu zpochybňujících tvrzení řidiče, tak i kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Ne každé zpochybnění údajů v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení nutně vede k povinnosti správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené.

[26] Konkrétně již v rozsudku ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011 – 74, na který rovněž v nyní projednávané věci odkázal i městský úřad, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že závěry rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 – 76, *„nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel na jiném místě nebo že v tu dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje.“* V tomto rozsudku pak Nejvyšší správní soud shledal, že oznámení, vůči němuž námitky směřovaly, obsahovalo (právě na rozdíl od věci sp. zn. 5 As 39/2010) dostatečné množství údajů, které prokazovaly, že se vymezený přestupek stal a že se jej dopustil právě žalobce.

[27] V nyní projednávané věci oba správní orgány postupovaly v intencích posledně uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu, a to za shodné situace právě potud, že všechna oznámení o uložení blokové pokuty za přestupek obsahovala dostatek údajů o spáchání přestupku žalobcem. Žalobce pak žádné z oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, či údaje v nich uvedených námitkami konkrétně nezpochybnil, a to ani následně na základě výzvy městského úřadu ze dne 3. 12. 2014 k tomu, aby tak učinil. Neučinil tak ani poté, co v oznámení ze dne 5. 1. 2015 o ukončení shromažďování podkladů pro rozhodnutí a poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům, městský úřad výslovně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 19/2011 – 74 a jeho názor shora uvedený a dal mu opět možnost konkretizovat jeho paušální tvrzení vůči všem oznámením založeným ve správním spisu a vyvrátit tak jejich způsobilost být dostatečným podkladem pro záznam bodů.

[28] Nelze se tak paušálně odvolávat na správní praxi příslušných správních orgánů, nýbrž, jak vyplývá z uvedené judikatury, je třeba vždy případ od případu zkoumat, zda pro provedení záznamu bodů postačilo oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Správní orgány v daném případě přihlédly ke kvalitě stěžovatelova zpochybňujícího

tvrzení i kvalitě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení (celkem pět oznámení) a uzavřely, že námitkami stěžovatele nebyly podklady pro záznam bodů zpochybněny a nebylo třeba opatřit si i pokutové bloky. Stěžovatel s těmito závěry, jakož i se závěry krajského soudu, v kasační stížnosti nikterak nepolemizuje a poukazuje pouze na neexistující „ustálenou“ správní praxi či na typové případy nedostatečně vymezených skutků na pokutovém bloku. Lze tedy souhlasit s krajským soudem, že stěžovatelovy výtky nemají konkrétní vazbu na posuzovaný případ. Za daných okolností Nejvyšší správní soud neshledal, že by správní orgány pochybily při posouzení způsobilosti jeho námitek zpochybnit obsah jednotlivých oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, která byla podkladem pro záznam bodů v bodovém hodnocení stěžovatele. Soud nemůže za stěžovatele domýšlet případnou existenci skutečností, které zná jen on sám, a které ani neoznačil. Soud je vázán důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). V obecné rovině byl způsob, jakým správní orgány v daném případě postupovaly, přípustný, neboť odpovídal dikci zákona i ustálené judikatuře. Jak shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 6. 2016, č. j. 10 As 53/2016 - 44, je „*nezbytným podkladem, bez nějž nelze záznam do registru řidičů provést, oznámení podle § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Pokutové bloky mohou posloužit pouze za účelem odstranění pochybností o údajích uvedených v tomto oznámení*“. Závěr správních orgánů o neexistenci pochybností o údajích obsažených v předmětných oznámeních přitom stěžovatel nijak nerozporoval ani v žalobě ani v kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[30] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2017

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu